

Száztíz éve, 1900. március 31-én született Miskolcon Szabó Lőrinc Kossuth-díjas költő, műfordító.

Ósei református papok és tanítók voltak, Bethlen Gábortól a család nemességét is kapott. A debreceni református kollégiumban alapozta meg széles körű műveltségét. 1918-ban besorozták, hadiérettségét tett, majd az őszirózsás forradalom után Budapestre költözött. A Műegyetem gépészmérnöki karára iratkozott be, de két hét múlva inkább a bölcsészkar magyar-latin-német szakán tanult tovább. Ekkor került kapcsolatba Babits Mihállyal, aki tanítványává és barátjává fogadta.

Az egyetemet végül nem fejezte be: 1921-ben megismerte Mikes Klárát, Az Est-lapok irodalmi rovatvezetőjének, Mikes Lajosnak a lányát, akit feleségül is vett. Apósa révén Az Est szerkesztőségének munkatársa lett, cikkei mellett verseivel és műfordításaival szerzett nevet magának. 1922-ben jelent meg első verseskötete Föld, erdő, Isten címmel, amely komoly irodalmi sikert aratott. Közben műfordítóként is jelentőset alkotott, Babits és Tóth Árpád társaságában egyik fordítója volt Baudelaire A romlás virágai című kötetének.

A húszas években sorra jelentek meg kötetei (Kalibán, Fény, fény, fény, A Sátán műremekei), amelyeknek verseit az elvont gondolatiság jellemzi, a keleti filozófiák és Schopenhauer hatása jelenik meg bennük változatos versformákban. 1925-ben kezdődött huszonöt éven át tartó szerelmi kapcsolata Korzáti Erzsébettel, e viszony megrendítő dokumentuma az asszony 1950-es öngyilkossága után írott A huszonhatodik év című szonettciklusa.

1926-ban Pandora címmel művészeti, kritikai lapot indított, amely hét számot ért meg. 1928-tól 1944-ig a Magyarország című lap munkatársa volt. A harmincas évek elejétől a népi írók körébe is sorolták, részt vett a Márciusi Front megalakulásában is. Sokat szerepelt a rádióban, a Nemzeti Színház számára Shakespeare-t fordított, három ízben is Baumgartner-díjjal jutalmazták. 1943-tól egyre inkább a jobboldali elfogultság jelent meg írásaiban, emiatt 1945-ben vizsgálati fogságba került, majd "feddéssel" igazolták, s publikációs tilalommal sújtották.

1946 és 1949 között a Válasz költői rovatának vezetője volt, 1947-ben pedig - többek heves tiltakozása ellenére - felvették az Írószövetségbe. Az üldöztetések elől a munkába menekült, s 1947-ben a Püski Kiadónál megjelent a Tücsökgene című kötete. 1949-től ismét nem publikálhatott, jobbára műfordításokból élt, s A huszonhatodik év darabjain dolgozott. 1956-ban tagja lett a Petőfi Pártnak, az Irodalmi Újság november 2-i számában Ima a jövőért címmel üdvözölte a forradalmat.

Már súlyos beteg volt, amikor 1957 márciusában megkapta a Kossuth-díjat, s nem sokkal később megjelent A huszonhatodik év című kötete. Ennek sikerét azonban nem érthette meg, 1957. október 3-án meghalt.